

De slotsom van deze overwegingen is dus, dat het beginsel, door KUNZE en anderen voorgestaan, aan de hygiënische en paedagogische eischen voldoet, maar dat aan de toepassing daarvan door de invoering van een beweegbaar tafelblad nog enkele bezwaren verbonden zijn, die grootendeels tot eene kwestie van meerdere kostbaarheid teruggebracht moeten worden. Waar die kwestie niet van overwegend belang is daar moet aan KUNZE'S vinding de voorkeur worden gegeven boven de toepassing van zijne voorschriften, maar met de aanwending van een vaststaand blad.

Het laatste woord in deze kwestie is echter nog lang niet gesproken. Dankbaar moeten we het erkennen, dat de wenken van de hygieinisten in deze belangrijke kwestie allengs meer en meer worden opgevolgd en dat de burgerlijke en school-autoriteiten moeite noch kosten sparen om dit gewigtige vraagstuk tot eene zoo bevredigend mogelijke oplossing te brengen.

Januarij 1873.

S. SR. CORONEL.

EXARTICULATIE IN HET HEUPGEWRICHT. — In het *Berliner klinisch Wochenschrift*, n°. 31, worden hiervan twee gevallen uit de kliniek van ESMARCH door PETERSEN verhaalt. Het eene geschiedde wegens osteomyelitis, het andere wegens sarcoma femoris; het eerste verliep gunstig, het laatste lethaal. ESMARCH liet vooraf het weg te nemen lid met windsels stevig inwikkelen, even als bij andere groote amputatiën, waardoor hij het bloed uit het weg te nemen lid naar den tronk trachtte te dringen en op deze wijze voor den lijder te behouden. Vervolgens maakte ESMARCH eerst eene voorste huidlap, onderbond de art. en vena femoralis en masse, hierna de achterste huidlap, sneed de spieren met de cirkelsnede tot op het been door en zaagde dit spoedig op deze plaats af, ten einde vóór de eigentlijke exarticulatie op de snelste manier tot eene definitieve sluiting der bloedvaten te kunnen geraken, en waarmede nog eene transfusie van bloed in de aderen kan worden verbonden; waarvoor, zoo de patiënt geen koorts heeft, zijn eigen opgevangen bloed kan worden gebruikt, gelijk ook ESMARCH eenmaal zelf deed. Het laatst exarticuleerde hij het teruggeblevene dijbeenshoofd.

H. A. ZEGERS, *Off. v. Gez.*

AAN DR. H. J. BROERS TE PUTTEN.

Amice!

Toen ik mijne korte mededeeling over het Roonhuysiaansch geheim schreef, wist ik zeer goed dat ik hiermede de kwestie niet oploste. Ik wilde deze zaak nog eens weder onder de aandacht van deskundigen brengen. Dat ik U onder die deskundigen reken, behoef ik U toch wel niet te zeggen, evenmin dat het mij imo corde leed doet te weten hoe moeilijk U thans dergelijke werkzaamheden vallen. Maar ik reken op uw zóó sterk ontwikkeld herinnerings-vermogen.

Doch desniettemin wil ik van uwe vingerwijzingen gebruik maken en beloof U, zoodra ik eenigzins vrijen tijd heb, „courtoiselijk” een lans met U te breken en nog eens de archieven te doorsnuffelen, in de hoop nu meer dan vroeger te mogen vinden.

Tot zoo lang geduld! Moge U, even als THIERRY en MUNK, de noodige geestkracht behouden blijven, om, even als zij, trots alle hinderpalen, licht te ontsteken in nog altijd duistere, geschiedkundige zaken.

Geloof mij intusschen zoo als altijd uw hartelijk toegenegen

Amsterdam, 24 Maart 1873.

A. H. ISRAËLS.